

נקודת אור בפרשה - רק קצת להתאמץ - פרשת שמות

נאמר בפסוק: "ותַךְדַּבַּר פְּרַעֲהוּ לְרַחֵץ עַל הַיָּאֵר וְנִעַרְתִּיהָ הַלְכֹת עַל יַד הַיָּאֵר וַתֵּרָא אֶת הַתְּבֵה בְּתוֹךְ הַסּוּף וַתִּשְׁלַח אֶת אֶמְתָּהּ וַתִּקְחָהּ".

בת פרעה יורדת לרחוץ במימי היאור, רואה היא את התיבה שבתוכה ספון משה רבינו - מי שעתיד להיות מושיען של ישראל, מביטה היא עליה, אך התיבה רחוקה ממנה. עיניה כלות ואין לאל ידה להושיע. רצונה עז לעשות מעשה הצלה, אך איזה סיכוי יש לה להגיע אליה, הרי היא רחוקה כל-כך?! **והנה,** בת פרעה לא מתחשבת בכך, מושיטה היא את ידה אל עבר התיבה כשמטרתה אחת היא: להציל את התינוק שבתוכה.

וצריך להבין: מה חשבה בתיה לעצמה כשעשתה זאת? הן במציאות איננה יכולה להגיע עם יד שאורכה חצי מטר אל התיבה הרחוקה ממנה כל כך, ומה טעם יש בהתאמצות שהיא לכאורה לחינם?! **והביאור:** בתיה עושה את אשר יכולה היא לעשות; שולחת היא את ידה, ואז מתרחש לה הנס של "נשתרבבה אמתה אמות הרבה". על ידי התאמצותה וכוח רצונה הצליחה להגיע אל התיבה ולמשותה מן המים.

ומכאן אנו למדים יסוד גדול ועצום בעבודת ה': בכל מה שקשור לעבודה הרוחנית של האדם, אל לו לעשות חשבונות: האם אצליח אם לא? אלא על האדם לעשות את אשר ביכולתו לעשות, והקב"ה כבר יסייע בידו. **גם בת פרעה יכלה לומר:** מה יש בידי לפעול? אך היא לא עשתה חשבונות כאלו, עשתה היא את כל מה שהיה ביכולתה לעשות ובעקבות כך זכתה לנס.

סיפר הגאון ר' ניסים קרליץ על דודו מרן ה"חזון איש", שפעם ביקש ממנו החזו"א שילוהו לבית אחותו, היא אמו של ר' ניסים. המרחק מבית החזו"א לבית אחותו היה כעשר דקות הליכה. אך אחרי כמה רגעים של הליכה נחלש החזו"א, ולא היה מסוגל להתקדם. הוא ישב ונח, ומשחזרו כוחותיו, הציע ר' ניסים לדודו שישוב הביתה, אבל החזו"א התעקש - "נמשיך ללכת..." וכך צעדו עוד מספר צעדים... ר' ניסים רואה, שהחזו"א שוב נחלש, ושוב מציע לו שישוב הביתה, אך החזו"א המשיך עד שלא היה מסוגל, וביקש שוב לנוח.

כך צעדו "הלוך ילך" ונוח, עד שלאחר שעה וחצי (!!!) הגיעו לבית אחות החזו"א. ר' ניסים לא הבין, לשם מה היה כל המאמץ? אמר לו החזו"א: "כשיצאנו, לא האמנתי שנגיע, אבל בעז"ה יצאנו, והגענו. אם לא היינו יוצאים, ודאי שלא היינו מגיעים". **לאמר - כי עליך מוטל לצאת, והקב"ה באמצע הדרך יכין לך את הכלים להצלחה.**

ישנו משל נפלא הממחיש יסוד זה: משל למלך שהציב לכל נתיניו אתגר: מי שיעלה לקומה ה-100 באחד מהבניינים הגבוהים שבארצו, יזכה לקחת את בתו לאישה. ניסו כל אנשי המדינה את כוחם, מי פחות ומי יותר, אך אף לא אחד הצליח להגיע ולו עד לקומה החמישים... **ביום מן הימים,** הגיע אדם חדש לעיר וברצונו לנסות ולטפס. החל האיש במסע, **והנה הוא עולה ועולה ועולה...** עם כל קומה היה נדמה לו שסופו קרב ובא, ובכוחות לא לו הוא המשיך עוד לעלות, כשהמחשבה על להינשא עם "בת המלך" משמשת לו כעזר וסיוע. עד שהגיע לקומה ה-50, שם כבר אזלו כוחותיו והוא השתטח על הרצפה באפיסת כוחות מוחלטת.

והנה, רואות עיניו... מעלית! מעלית! שלקחה אותו עד לקומה ה-100. זכה הוא בבית המלך! כשראה זאת המלך אמר: "ידעתי שבקומה ה-50 ייגמר המסע המפרך, אך המתנתי לראות מיהו האיש המתאמץ לעשות את אשר יכול הוא לעשות, עד כלות כוחותיו, **אדם כזה יצליח בחייו, ואותו אני רוצה כחתן לבתי.**"

והמסר אלינו הוא: אדם שמנסה ועושה את אשר בכוחו לעשות, זוכה הוא ל"מעלית רוחנית" שתרום אותו אל-על, מעלית שתקחהו ותעלהו לדרגות ולמעלות שבכוחו האנושי לא היה מצליח לעולם להשיגם. **יהי רצון שנזכה להשכיל ולהשתמש עם כוחותינו שנתנו לנו עלינו מן השמים, ואז נזכה גם לעזר ממרום, אמן!**